

Suhai Pál

Koránkelő

Mozdonyok dohognak,
fölverik az éjszaka kormát.
A kavargó pillanatban
szétpattognak a formák.

Csupán e védtelenség
ügyel az elindulóra.
Nem őrzi csönd nyugalját,
az álmát vekkeróra.

Sötétben lépked, fázik –
gyalog az állomásig.
Ha fölnéz a csillagokra,
az űr rá leszikrázik.

Őszi anziksz

A fák íróasztalához telepedve
eső ír hulló levelekre,
eső a lombra.

Befut a szél, az esti gyors.
Jöhet a tél,
mehet a posta.

Téli arckép

Szél söpör havat halomba.
Vacog a tél, a nagy darab, lomha,
mintha vacogna.

Lengő ajtó, kivert kutya, üres lélek
nyüszít, csapódik, reszket
magában, bolond-módra.

Én vágok egyedül csak a vidéknek.
Így lesznek naponta
didergőbb s keményebb.

Tavaszi vonatkozás

Ki tudja, miért futnak e fák
előlem, ha szembe velem.
Elnézem őket, hogy' pihegnek
s a sapkám megemelem.

Így kattog velem a vonat
menetrend szerint.
Megállunk egy-egy állomáson,
megyünk, aztán megint megyünk.

Futnak a fák, így köszönnek,
köszöntenek hallgatagon.
Én meg, hogy biztassam őket:
bejöhetnek az ablakon.

Saitos Lajos

PS-reminiszcencia

Még nyílnak a völgyben a...

kerti vetemények – engedelmesen
 a gyomok meg mind erőszakosabban
 nem győzől rendet vágni a gazban
 lélek ösvényeit járni az igazban
 s jutni – ahogy mifelénk mondják
 egyről kettőre – ötről a hatra
 de addig százszor és hányszor elbuzsz
 a keleti végektől a nyugatiig az
 északi szlávoktól a déliekig
 magyarként örvendezve
 vagy éppen haragot tartva
 de mégis-mégis ölteni kart
 a karba ha már száz vagy ezer
 évenként kertet művelni *rousseau-i*
 módon megadatott s meg- a reinkarnáció
 hogy legyen erősebb az egyes ember
 mint bármelyik náció...

De látod amottan a...

Már hó takará el a...

Özönvíz előtt

Portölcsérek riadóznak
 esőfelhők harsonáznak
 minden cseppjük egy-egy
 elegy ami máris megered...
 eredj Noé apánkhoz te
 gyerek kérdezd a jó öreget
 bárkájával elkészült-e
 s Isten barmai/jószágai mellé
 mi emberek bekérezkedhetünk-e
 mielőtt még leszakad az ég
 mielőtt ránk dől ez a
 villámsújtotta fal – tető?!

Káliz Sajtos József

Borozgatva bátyámmal...

Saitos Lajos 70. születésnapjára

*Az ember nemcsak kincset,
gondot, bajt is hurcol...
és ha néha el-elréved,
beúszik a sor Horatiustól:
„Futnak... kirabolnak minket az évek...”*

Futnak az évek, szent igaz. –
S én, a csetlő-botló kisinas
ma is rád szólhatnék,
mint valaha:

„Ne siess annyira, Laja!”
Ha most hetvenkedni
támadt is kedved,
ne hertelenkedj
– lassíts a tempón!

Vedd a kezedbe irkád,
és írdál verset, aforizrát!...

Házad: akár a templom,
benne csönd és nyugalom van –
a pároddal örölsz egy malomban.
Vele és az unokák körében
oly édes az élet...

S ha rád törnének mégiscsak a gondok,
hörpints egy kis soponyai óbort:
egy pohár vöröset, fehérét
– hogy jobb kedvre derülj...
és sose keseregj a bajok láttán! –
Éltessen az Isten, kedves Lajos bátyám!